

3. Nie wymaga się zezwolenia na wykonywanie przewozów poza zasięg ustalony w ust. 1 w odniesieniu do:

- 1) przewozów wykonywanych samochodami ciężarowymi o ładowności do 1500 kg, należącymi do osób fizycznych;
- 2) przewozu ładunków pojazdami specjalizowanymi, z wyjątkiem pojazdów samowładowczych i pojazdów furgonów ogólnego przeznaczenia;
- 3) przewozu samochodami ciężarowymi o ładowności powyżej 1500 kg:
 - a) płodów rolnych, towarów żywnościowych i zwierząt gospodarskich,
 - b) pasz przemysłowych i napojów chłodzących,

c) produktów runa leśnego i dziczyzny przez przedsiębiorstwa produkcji leśnej „Las”;

4) przewozu samochodami ciężarowymi o ładowności powyżej 1500 kg, dla których właściciel zagwarantuje wykorzystanie ładowności w obu kierunkach jazdy.

4. Zezwolenia na jednorazowe i okresowe wykonywanie przewozu ładunków w określonym czasie poza ustalony zasięg przewozów udziela się na wniosek jednostki gospodarki społecznej lub osoby fizycznej prowadzących transport.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: J. Kamiński

76

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 21 marca 1986 r.

w sprawie warunków i trybu wydawania świadectwa radiooperatora.

Na podstawie art. 27 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o łączności (Dz. U. Nr 54, poz. 275) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się następujące rodzaje świadectw uprawniających do wykonywania czynności radiooperatora w służbie lotniczej, morskiej i żeglugi śródlądowej:

- 1) świadectwo ograniczone radiotelefonisty w służbie lotniczej, morskiej i żeglugi śródlądowej,
- 2) świadectwo ogólne radiotelefonisty w służbie lotniczej, morskiej i żeglugi śródlądowej,
- 3) świadectwo radiotelegrafisty drugiej klasy w służbie lotniczej i morskiej,
- 4) świadectwo radiotelegrafisty pierwszej klasy w służbie lotniczej i morskiej,
- 5) świadectwo ogólne radiooperatora w służbie morskiej,

§ 2. 1. Świadectwo ograniczone radiotelefonisty może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła 18 lat,
- 2) w służbie morskiej i żeglugi śródlądowej ma ukończoną szkołę podstawową, a w służbie lotniczej — szkołę średnią (zawodową lub ogólnokształcącą) oraz odbyła odpowiednią praktykę pod nadzorem osoby posiadającej jedno ze świadectw wymienionych w § 1 pkt 2—5.

2. Świadectwo ograniczone radiotelefonisty dla pilotów szybowcowych i samolotowych w kategorii licencji turystycznych i pilotów balonów wolnych w służbie lotniczej może uzyskać osoba, która ukończyła 15 lat oraz szkołę podstawową. Piloci ci powinni odbyć odpowiednią praktykę pod nadzorem osoby mającej jedno ze świadectw określonych w § 1 pkt 2—4.

§ 3. Świadectwo ogólne radiotelefonisty może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła 18 lat,
- 2) w służbie morskiej i żeglugi śródlądowej ma ukończoną szkołę podstawową, a w służbie lotniczej — szkołę średnią (zawodową lub ogólnokształcącą),
- 3) w służbie morskiej odbyła odpowiednią praktykę pod nadzorem osoby mającej jedno ze świadectw wymienionych w § 1 pkt 2—5,

4) w służbie lotniczej odbyła odpowiednią praktykę (co najmniej 15 godzin lotu na statku powietrznym wyposażonym w urządzenia radiotelefoniczne) pod nadzorem osoby mającej jedno ze świadectw wymienionych w § 1 pkt 2—4.

§ 4. Świadectwo radiotelegrafisty drugiej klasy może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła 18 lat,
- 2) ukończyła szkołę średnią (zawodową lub ogólnokształcącą),
- 3) w służbie morskiej odbyła co najmniej roczną praktykę na statkach morskich lub stacjach nadbrzeżnych, wykonując czynności radiotelegrafisty pod nadzorem osoby mającej jedno ze świadectw wymienionych w § 1 pkt 3—5, a w służbie lotniczej odbyła praktykę (co najmniej 25 godzin lotu na statku powietrznym wyposażonym w urządzenia radiowe) pod nadzorem radiotelegrafisty drugiej lub pierwszej klasy.

§ 5. Świadectwo radiotelegrafisty pierwszej klasy może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła 21 lat,
- 2) ukończyła szkołę średnią (ogólnokształcącą lub zawodową),
- 3) w służbie morskiej odbyła co najmniej dwuletnią praktykę na statkach morskich lub stacjach nadbrzeżnych w charakterze radiotelegrafisty drugiej klasy, a w służbie lotniczej odbyła praktykę (co najmniej 50 godzin lotu na statkach powietrznych wyposażonych w urządzenia radiowe) pod nadzorem radiotelegrafisty pierwszej klasy.

§ 6. Świadectwo ogólne radiooperatora w służbie morskiej może otrzymać osoba, która:

- 1) ukończyła wyższą szkołę morską lub inną wyższą uczelnię ze specjalizacją „radiokomunikacja morska” lub podobną,
- 2) w służbie morskiej odbyła co najmniej dwuletnią praktykę na statkach morskich lub stacjach nadbrzeżnych, wykonując czynności radiotelegrafisty, pod nadzorem osoby mającej jedno ze świadectw wymienionych w § 1 pkt 4 i 5.

§ 7. Zakres wiadomości i umiejętności wymaganych do uzyskania świadectwa radiooperatora określa załącznik do rozporządzenia.

§ 8. 1. Minister Łączności na wniosek Głównego Inspektora Państwowej Inspekcji Radiowej powołuje następujące komisje egzaminacyjne, działające przy Państwowej Inspekcji Radiowej, i zatwierdza regulaminy ich działania:

- 1) komisję do spraw radiooperatorów w służbie lotniczej,
- 2) komisję do spraw radiooperatorów w służbie morskiej i żeglugi śródlądowej.

2. Nadzór nad działalnością komisji egzaminacyjnych sprawuje Główny Inspektor Państwowej Inspekcji Radiowej.

3. Za udział w pracach komisji, o których mowa w ust. 1, przewodniczącym, członkom i sekretarzom przysługuje wynagrodzenie, którego wysokość określają odrębne przepisy.

§ 9. 1. Wiadomości i umiejętności osób występujących o uzyskanie świadectwa radiooperatora podlegają sprawdzeniu przez komisje egzaminacyjne określone w § 8 ust. 1.

2. Podstawą wydania świadectwa radiooperatora jest uzyskanie pozytywnych ocen ze wszystkich przedmiotów egzaminacyjnych.

3. Opłaty za sprawdzenie wymaganych wiadomości i umiejętności osób występujących o jedno ze świadectw wymienionych w § 1 określają odrębne przepisy.

§ 10. Świadectwo radiooperatora, według wzoru ustalonego przez Ministra Łączności, wydaje Państwowa Inspekcja Radiowa.

§ 11. Do podania o wydanie świadectwa radiooperatora należy dołączyć następujące dokumenty:

- 1) życiorys,
- 2) kwestionariusz osobowy (z poświadczonymi praktykami w służbie lotniczej lub w służbie morskiej) z danymi potwierdzonymi przez kompetentną instytucję,
- 3) uwierzytelniony odpis świadectwa szkolnego,
- 4) dwie fotografie o wymiarach 35×50 mm,
- 5) dowód uiszczenia opłaty egzaminacyjnej,
- 6) znaki opłaty skarbowej.

§ 12. 1. Jeżeli ze względu na brak wymaganych wiadomości i umiejętności nastąpiła odmowa wydania świadectwa radiooperatora, Państwowa Inspekcja Radio-

wa może na wniosek zainteresowanego wyznaczyć mu termin ponownego ubiegania się o świadectwo radiooperatora, w okresie nie krótszym od dwóch miesięcy i nie dłuższym niż rok, licząc od daty odmowy wydania świadectwa.

2. Zakres wiadomości i umiejętności podlegających sprawdzeniu w przypadku określonym w ust. 1 może być ograniczony do przedmiotu, z którego zainteresowany otrzymał ocenę negatywną; decyzję w tej sprawie podejmuje przewodniczący komisji egzaminacyjnej.

§ 13. 1. Główny Inspektor Państwowej Inspekcji Radiowej może cofnąć lub zawiesić na czas określony ważność wydanego świadectwa radiooperatora w razie stwierdzenia naruszenia postanowień regulaminu radiokomunikacyjnego przez posiadacza świadectwa w sposób lub w okolicznościach podważających zaufanie do jego przydatności jako radiooperatora.

2. Osoba, której cofnięto lub zawieszono ważność świadectwa, jest obowiązana zwrócić je w wyznaczonym terminie do Państwowej Inspekcji Radiowej.

§ 14. 1. W razie zagubienia świadectwa radiooperatora, duplikat tego świadectwa może być wydany przez Państwową Inspekcję Radiową.

2. W celu uzyskania duplikatu zagubionego świadectwa radiooperatora należy do podania złożonego do Państwowej Inspekcji Radiowej dołączyć następujące dokumenty:

- 1) oświadczenie o okolicznościach zagubienia świadectwa,
- 2) dwie fotografie o wymiarach 35×50 mm,
- 3) znaki opłaty skarbowej.

§ 15. Główny Inspektor Państwowej Inspekcji Radiowej może uznać za ważne świadectwo radiooperatora wydane przez władze innego państwa obywatelom polskim lub obywatelom państw obcych, pod warunkiem że posiadacz takiego świadectwa radiooperatora wykaze się znajomością języka polskiego w mowie i piśmie.

§ 16. Świadectwa radiooperatora wydane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia zachowują swoją ważność.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Łączności: W. Majewski

Załącznik do rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 21 marca 1986 r. (poz. 76)

SZCZEGÓŁOWY ZAKRES WIADOMOŚCI I UMIEJĘTNOŚCI WYMAGANYCH DO UZYSKANIA POSZCZEGÓLNYCH RODZAJÓW ŚWIADECTW RADIOOPERATORA

§ 1. Osoba występująca o świadectwo ograniczone radiotelefonisty w służbach: lotniczej, morskiej i żeglugi śródlądowej powinna wykazać się następującymi wiadomościami i umiejętnościami:

- 1) ogólną znajomością regulaminów stosowanych w ra-

diokomunikacji radiotelefonicznej, a szczególnie ich części dotyczących bezpieczeństwa życia ludzkiego,

- 2) praktyczną umiejętność obsługi urządzeń radiotelefonicznych i procedury łączności radiotelefonicznej,
- 3) umiejętność nadawania i odbioru korespondencji radiotelefonicznej.

§ 2. Osoba występująca o świadectwo ogólne radiotelefonisty w służbach: lotniczej, morskiej i żeglugi śródlądowej powinna wykazać się następującymi wiadomościami i umiejętnościami:

- 1) szczegółową znajomością regulaminów stosowanych w radiokomunikacji telefonicznej, a szczególnie ich części dotyczących bezpieczeństwa życia ludzkiego,
- 2) znajomością podstawowych zasad radiotelefonii,
- 3) praktyczną umiejętnością obsługi urządzeń radiotelefonicznych i procedury łączności radiotelefonicznej,
- 4) umiejętnością poprawnego nadawania i odbioru korespondencji radiotelefonicznej.

§ 3. Osoba występująca o świadectwo radiotelegrafisty II klasy w służbie morskiej lub lotniczej powinna wykazać się następującymi wiadomościami i umiejętnościami:

- 1) znajomością regulaminów stosowanych w radiokomunikacji, przepisów dotyczących opłat za korespondencję radiokomunikacyjną, przepisów konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu oraz dla żeglugi powietrznej — znajomością specjalnych przepisów dotyczących służb lotniczych (stałej i ruchomej) oraz radionawigacji lotniczej,
- 2) znajomością geografii świata, a w szczególności głównych szlaków żeglugi morskiej i powietrznej oraz najważniejszych dróg telekomunikacyjnych,
- 3) elementarną znajomością teoretyczną i praktyczną elektrotechniki i radiotechniki, znajomością strojenia i praktycznego działania różnego rodzaju radiotelegraficznych i radiotelefonicznych urządzeń stosowanych w służbie ruchomej, łącznie z urządzeniami stosowanymi do radionamierzenia i dokonywaniem namiarów, jak również ogólną znajomością zasad działania innych urządzeń stosowanych zwykle do radionawigacji,
- 4) elementarną znajomością teoretyczną i praktyczną działania i konserwacji takich urządzeń, jak np. zespoły zasilające akumulatory, służących do uruchamiania i regulowania urządzeń radiotelegraficznych, radiotelefonicznych i radionamiarowych,
- 5) praktycznymi umiejętnościami wystarczającymi do naprawy drobnych uszkodzeń, jakie mogą powstać w urządzeniach radiotelegraficznych, radiotelefonicznych i radionamiarowych w czasie podróży,
- 6) umiejętnością poprawnego nadawania ręcznego i odbioru na słuch nadawanych znakami Morse'a grup kodowych, składających się z liter, cyfr i znaków przestankowych, z szybkością 16 grup na minutę oraz tekstu otwartego z szybkością 20 słów na minutę; każda grupa kodowa powinna zawierać 5 znaków, przy czym każda cyfra lub znak przestankowy liczy się za 2 znaki; średnie słowo w tekście powinno zawierać 5 liter; czas każdej próby nadawania i odbioru wynosi ogólnie po 5 minut,
- 7) umiejętnością poprawnego nadawania i odbioru korespondencji radiotelefonicznej.

§ 4. Osoba występująca o świadectwo radiotelegrafisty I klasy w służbie morskiej lub lotniczej powinna wykazać się następującymi wiadomościami i umiejętnościami:

- 1) szczegółową znajomością regulaminów stosowanych w radiokomunikacji, przepisów dotyczących opłat za korespondencję, radiokomunikacyjną, przepisów konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu oraz dla żeglugi powietrznej — znajomością specjalnych przepisów dotyczących służb lotniczych (stałej i ruchomej) oraz radionawigacji lotniczej,
- 2) znajomością geografii świata, a w szczególności głównych szlaków żeglugi morskiej i powietrznej oraz najważniejszych dróg telekomunikacyjnych,
- 3) znajomością ogólnych zasad elektrotechniki oraz teorii radiokomunikacji, strojenia i działania radiotelegraficznych i radiotelefonicznych urządzeń stosowanych w służbie ruchomej, jak również zasad działania innych urządzeń stosowanych zwykle w radionawigacji,
- 4) znajomością teoretyczną i praktyczną działania i konserwacji takich urządzeń, jak np. zespoły zasilające, akumulatory, służących do uruchamiania i regulowania urządzeń radiotelegraficznych, radiotelefonicznych i radionamiarowych,
- 5) praktycznymi umiejętnościami naprawienia, za pomocą sprzętu posiadanego na pokładzie, uszkodzeń, jakie mogą powstać w urządzeniach radiotelegraficznych, radiotelefonicznych i radionamiarowych w czasie podróży,
- 6) umiejętnością poprawnego nadawania ręcznego i odbioru na słuch nadawanych znakami Morse'a grup kodowych, składających się z liter, cyfr i znaków przestankowych, z szybkością 20 grup na minutę oraz tekstu otwartego z szybkością 25 słów na minutę; każda grupa kodowa powinna zawierać 5 znaków, przy czym każda cyfra lub znak przestankowy liczy się za dwa znaki; średnie słowo w tekście powinno zawierać 5 liter; czas każdej próby nadania i odbioru wynosi ogólnie po 5 minut,
- 7) umiejętnością poprawnego nadawania i odbioru korespondencji radiotelefonicznej.

§ 5. Osoba występująca o świadectwo ogólne radiooperatora w służbie morskiej powinna wykazać się następującymi wiadomościami i umiejętnościami:

- 1) znajomością regulaminów stosowanych w radiokomunikacji, przepisów dotyczących opłat za korespondencję radiokomunikacyjną i przepisów konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu,
- 2) znajomością geografii świata, a w szczególności głównych szlaków żeglugi morskiej i najważniejszych dróg telekomunikacyjnych,
- 3) znajomością ogólnych zasad elektrotechniki oraz teorii radiokomunikacji i elektroniki,
- 4) teoretyczną znajomością nowoczesnych urządzeń radiokomunikacyjnych, a szczególnie odbiorników, nadajników i systemów antenowych, stosowanych w ra-

- diotelegraficznej i radiotelefonicznej służbie ruchomej morskiej, automatycznych urządzeń alarmowych, urządzeń radiowych stosowanych na środkach ratunkowych, urządzeniach radionamiarowych i wszelkich urządzeniach pomocniczych, w tym urządzeniach zasilających, jak również ogólną znajomością wszelkich urządzeń stosowanych w radionawigacji, szczególnie w celu zapewnienia konserwacji tych urządzeń,
- 5) praktyczną znajomością działania, obsługi i konserwacji urządzeń wymienionych w pkt 4 wraz z praktyczną umiejętnością dokonywania namiarów oraz znajomością zasad skalowania radionamierników,
- 6) praktyczną umiejętnością lokalizowania i naprawiania, za pomocą odpowiednich przyrządów pomiarowych i narzędzi, tych uszkodzeń urządzeń, jakie mogą wystąpić w czasie rejsu,
- 7) umiejętnością poprawnego nadawania ręcznego i odbioru na słuch nadawanych znakami Morse'a grup kodowych, składających się z liter, cyfr i znaków przestankowych, z szybkością 16 grup na minutę oraz tekstu otwartego z szybkością 20 słów na minutę; każda grupa kodowa powinna zawierać 5 znaków, przy czym każda cyfra lub znak przestankowy liczy się za dwa znaki; średnie słowo w tekście powinno zawierać 5 liter; czas każdej próby nadawania i odbioru wynosi ogólnie po 5 minut,
- 8) umiejętnością poprawnego nadawania i odbioru korespondencji radiotelefonicznej.

77

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 29 marca 1986 r.

w sprawie zezwoleń na zakładanie i używanie urządzeń megafonowych w miejscach publicznych.

Na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 1984 r. o łączności (Dz. U. Nr 54, poz. 275) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przez urządzenia megafonowe rozumie się urządzenia elektroakustyczne używane do wzmacniania dźwięków w miejscach publicznych, gdy łączna moc dostarczana do głośników przekracza 10 W.

2. Za miejsce publiczne w rozumieniu rozporządzenia uważa się miejsce ogólnie dostępne.

3. Za zakładanie i używanie urządzeń megafonowych w miejscach publicznych uważa się także ich zakładanie i używanie:

- 1) w innych miejscach lub w taki sposób, że wzmacniane przez nie dźwięki mogą być słyszane w miejscu publicznym,
- 2) we wszystkich rodzajach pojazdów zdolnych do poruszania się na drogach publicznych, przystosowanych do przekazywania dźwięków na zewnątrz pojazdu, z wyjątkiem pojazdów jednostek organizacyjnych podległych Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych oraz pojazdów operacyjnych, dowodzenia i łączności komend wojewódzkich, rejonowych i terenowych zawodowych straży pożarnych.

§ 2. 1. Zezwolenie na zakładanie i używanie urządzeń megafonowych w miejscach publicznych wydają:

- 1) właściwe miejscowo wojewódzkie urzędy telekomunikacji,

- 2) w województwie katowickim i stołecznym warszawskim — dyrekcje okręgów poczty i telekomunikacji.

2. Wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, wymaga uzgodnienia w zakresie ochrony porządku publicznego z rejonowym urzędem spraw wewnętrznych, właściwym ze względu na miejsce zakładania i używania urządzenia megafonowego.

§ 3. 1. Wniosek o udzielenie zezwolenia powinien zawierać:

- 1) określenie godzin użytkowania i rodzaju audycji, których nadawanie ma być wzmacniane przez urządzenia megafonowe,
- 2) miejsce zainstalowania aparatury stacyjnej i punktów głośnikowych (w odniesieniu do pojazdów i urządzeń przenośnych — teren działania),
- 3) opis techniczny urządzeń zawierający następujące dane:
 - a) liczbę i typ mikrofonów, magnetofonów, gramofonów, odbiorników radiowych,
 - b) liczbę i typ wzmacniaczy sterujących i wzmacniaczy mocy,
 - c) liczbę i typ głośników i kolumn dźwiękowych,
 - d) elektryczny schemat połączeń, z podaniem rodzaju przewodów napowietrznych i kablowych,
 - e) przy używaniu urządzeń przenośnych — liczbę i typ tych urządzeń,
- 4) wskazanie, czy zezwolenie ma być wydane na czas określony czy na czas nie określony.